

Fora de línia

Aquell matí no vaig esmorzar. Anava tard i estava una mica irritat - ja era la tercera o quarta vegada que no vaig poder contactar amb ell. No contestava el telèfon. Començava a molestar això. Vaig posar la cafetera al foc i vaig anar al bany. Fora hi havia el gris matinal i els terrats mullats. Una mica després vaig estar-me assegut al tren, llavors al seminari, més tard vaig dinar a la cafeteria, una estona de feina a la biblioteca i entrat el vespre, amb el tren a la ciutat cap a casa. Era una setmana quotidiana i no havia pogut ni quedar amb els meus amics. Vint-i-quatre hores em semblaven poques per a les coses importants. Cap a la mitjanit vaig entrar al meu pis i, sense treure'm ni la jaqueta ni les sabates, vaig engegar el portàtil que encara estava obert sobre la taula del menjador. No vaig fer cabal de la cuina bruta i desendreçada. Les ampolles de vi i cervesa buides al terra, al bany moltes petjades negres diferents, la roba bruta esperava la rentadora i al saló hi havia encara un matalàs on alguns amics hi havien passat la nit anterior. Els plats de plàstic al sofà, cobertes de CD i CDs sense coberta per tot arreu. Em vaig despullar mentre que Windows s'obria, després vaig entrar al sistema. Els meus dits ja marquen friendpage.com automàticament. Al portal em saluden amb el nom. Dinou amics en línia, vuit missatges no llegits, una sol·licitud d'amistat i tres invitacions. En calçotets vaig llegir els meus e-mails, vaig obrir els missatges nous i vaig rebutjar les invitacions. Totes tres. Vaig acceptar la sol·licitud. Em faltaven només quaranta-vuit amics pels sis-cents. Amb el comandament vaig encendre l'estèreo a l'altra banda de l'habitació fosca. Nocturnes electròniques. Al llum de la pantalla només internet i jo quan trucà dins la meva jaqueta. Tot estenent la mà vaig treure el mòbil de la butxaca. Sms de la Laura. *"Ei, tns 1 stoneta, dm? vull prlr-t d l prsntació. ja se ke s 1 pal. has parlt Marc? ptnts.Laura"* No, no havia parlat amb en Marc. En Marc no contestava el seu telèfon mai des de feia una setmana i tampoc no estava sota el amic en línia en aquell moment. *"Ei Laura. Dma va bé. A les 4 al KEBEC. petons."* Vaig llegir algunes notícies, vaig repassar la meva pàgina, vaig comentar els comentaris del dia, vaig contestar els e-mails i cap a dormir.

El "Kebec" estava sorollós i ple fins dalt. No vaig veure la Laura enlloc. No agafava les meves trucades. Ja m'havia begut la meitat del meu Candadian Flavour Coffee,

vaig passar els fulls d'una revista de disseny aburridíssima i tot esperant damunt l'ampit de la finestra enorme que donava cap al carrer. Fora, la pluja hivernal llançà la tarda a la barranca, l'asfalt reflectia el trànsit i es feia nit. La Laura no vingué. Vaig Buidar la meva beguda canadenc d'acer ja freda d'un glop, vaig pagar i vaig tornar a casa.

Amb les sabates mullades vaig embrutar la catifa que ara queda bé amb el bany i la muntanya de brossa de la cuina. Ordinador encès. Vaig llançar la jaqueta i les sabates a un racó, vaig prendre el portàtil i vaig encendre l'estèreo a l'altra banda de l'habitació fosca. *“Treballs de manteniment. Reintenta-ho uns minuts més tard. FriendPage prega disculpeu.”* Merda. El meu peu començà a tremolar. Recarregar la pàgina! Després d'alguns intents vaig poder veure el meu perfil, damunt a l'esquerra la meva foto, al costat l'estat d'ahir. Cinc comentaris. “Jordi, Ayumi i Raül han escrit a la teva pàgina.” Enllaços al YouTube i lavanguardia.es. Tres missatges no llegits, cap invitació, vint-i-dos amics en línia. Vaig fer click sobre la foto petita de la Laura a la llista. Xat:

- On has estat avui?
- Ho sento. He perdut el meu mòbil.
- I perquè no has vingut?
- Havia d'anar a l'institut. Has parlat amb en Marc?
- No.
- Ha esborrat el seu FriendPage.
- Què?!

Vaig mirar la llista de contactes. Era cert – sota la M tan sols hi havia la Marina, la Marta, els dos Manels i en Miguel.

- És veritat. No hi és!
- No, ja ho sé...
- Ja en tinc prou! Vaig cap a casa seva.
- Ara mateix?
- Si.
- Val. Avisa'm.
- D'acord. Fins demà.

El metro ja estava buit i la ciutat en modus nit. Al vagó només una noia amb els auriculars grans jugant amb els seu iPhone i jo. Estava assegut cama-obert sota el llum halògen amb la caputxa caiguda sobre la cara i em preguntava on podria ser en Marc si no era a casa. Potser al despatx. Potser tenia un projecte important i treballava dia i nit. No seria cap sorpresa. O simplement estava fart de totes les xarxes malaltes. Mòbil apagat, bústia tancada, fora de xarxa. Per cert darrerament sempre parlava de la “bogeria d'internet”. Deia que volia sortir. Ja no comentava res al FriendPage, no reaccionava gairebé mai a les invitacions i venia a les festes sense fer click sobre “ok” abans. El tren circulava sorollós pel soterrani fosc de la ciutat a la tàctica de les parades. La noia havia baixat a alguna d'elles. Vaig pensar on podria ser si no era a la feina al despatx. Vaig baixar del vagó. L'estació de metro buida, la pantalla a la plataforma ja apagada. Al peu de l'escala mecànica s'hi acumulaven les escombraries. L'escala cap amunt fora de servei. Doncs a peu. Al carrer la vorera plena de bassals. Alguns taxis passaven. A la cantonada ja vaig veure llum a la seva finestra. Perfecte. Per fí podria preguntar-li què li passava. Vaig trucar a la porta. Sota la llum dels fanals tan sols ombres de criatures amb les caputxes caigudes sobre la cara. Vaig mirar el rellotge, un quart i mig de dues. Vaig trucar de nou i esperar. Ningú no contestava. Trucar per telèfon no tenia sentit. Vaig picar-lo una tercera vegada. No res. Una puntada de peu contra la paret. “Fotut idiota!” La mirada cap amunt a la seva finestra el vaig cridar. “Marc!” La meua veu ressonà pels carrerons, lladrucs a un pati interior. “Ves a la merda, tiu...” i m'en vaig anar. No em va sorprendre que l'entrada del metro ja estigués tancada. Em vaig col·locar els auriculars i amb música a les orelles vaig enfilat cap a l'estació dels ferrocarrils on potser encara hi hauria trens cap al centre potser. Si no aniria amb taxi. Vaig travessar els parcs foscos, el Mc Donald's del racó ja tancat i els vehicles de neteja regaven les voreres. Vaig arribar a casa no sé quan. Llit.

El dia següent vaig tornar al pis del Marc. Mentre l'hora de la migdiada quan la gent era a casa. Me n'havia enrecordat de que la veïna tenia una segona clau perquè en Marc sovint tancava la porta oblidant les claus. Aquesta vegada vaig picar al 3r 2a i vaig explicar per l'intercomunicador que era un amic del Marc i que venia per recollir alguna cosa del seu pis per a ell mateix i la senyora em deixà entrar al passadís. Vaig pujar amb l'antic ascensor ornamentat i ella em saludà en sabatilles, davantal i arrissadors. Li vaig dir que seria molt ràpid. Deixà la porta oberta i es

dedicà de nou a la seva cuina on hi sonava la ràdio. Vaig posar la clau al pany i de sobte vaig notar un sentiment estrany. Inseguretat barrejada amb una mica de por dins meu. Potser en Marc estaria furiós perquè havia demanat la clau de reserva a la veïna i entrava al seu pis sense preguntar ni avisar. O potser havia tingut un accident i jo seria el primer de trobar-lo sagnant al terra de la cuina. Vaig ignorar la meua imaginació i vaig obrir la porta poc a poc.

A la nit ja era a casa al FriendPage. La Laura també hi era i li vaig escriure sobre el pis buit d'en Marc on hi havia el llum encès i el portàtil en modus somni. No contestava. Segur que estava fent alguna cosa a més i no estava ni "absent" ni "ocupada". Cap resposta, això em molestà. Vaig tancar el xat.

Però no em podia treure el pis d'en Marc del cap. Lentament havia clavat un cop d'ull a cada habitació - no semblava haver-hi ningú. Però el llum encès en ple dia i l'ordinador també encès. A més havia vist el seu mòbil al costat, encara connectat a l'endoll. "Càrrega completa" i darrere "128 trucades perdudes". Unes quantes eren meves segurament. Pas a pas vaig repassar per l'habitació on hi havia el portàtil bronzint a l'escriptori al centre davant la finestra que havia vist la nit abans. La resta en silenci total. Com si el Marc només fos al bany per un moment. Vaig moure el ratolí i la pantalla es mostrà. La pàgina principal del FriendPage. No amb el text de benvinguda habitual sinó dient "Has esborrat el teu perfil. FriendPage i els teus amics et trobaran a faltar."

Vaig tancar el portàtil i vaig apagar el llum. De moment, vaig quedar-me la clau.

